

"La Vita é Bella"

Η ταινία με πλημμύρισε με πολλά συναισθήματα αλλά ταυτόχρονα και πολλές σκέψεις για εκείνη την εποχή. Ένα συναισθήμα που μου δημιουργήθηκε είναι πως χάρηκα που ο πρωταγωνιστής μετά από πολλά αστεία πράγματα κατάφερε να είναι μαζί με την αγαπημένη του. Επίσης, χάρηκα όταν απέκτησαν ένα παιδί. Αντιθέτως, στενοχωρήθηκα όταν τους πήραν οι Γερμανοί και τους πήγαν σε ένα στρατόπεδο με άθλιες συνθήκες. Ένιωσα ευχαρίστηση και αγάπη όταν η μητέρα αποφάσισε να ανέβει κι εκείνη στο τρένο με τον άντρα της και το παιδί της.

Μετά ενθουσιάστηκα και βρήκα λίγο αστείο το σημείο που ο πατέρας αντί να πει στο παιδί ότι ήταν σε ένα στρατόπεδο αιχμάλωτοι, έλεγε πως ήταν ένα παιχνίδι και όποιος συγκέντρωνε χίλιους πόντους θα κέρδιζε ένα τανκ. Το παιδί που ήταν αγοράκι λάτρευε τα τανκ. Ένιωσα λύπη που οι φυλακισμένοι εκεί δούλευαν τόσο σκληρά και αν έκαναν κάτι λάθος τους σκότωναν, μα χαρά και ευγνωμοσύνη που ο πατέρας προσπαθούσε να κάνει τα πάντα, για να προστατεύσει το παιδί του μέχρι το τέλος. Απογοητεύτηκα που φέρονταν τόσο απαράδεκτα στους ανθρώπους και τους στερούσαν ένα δικαίωμα, την ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ τους. Ακόμα ξαφνιάστηκα που το παιδί είχε πιστέψει πως όλο αυτό ήταν παιχνίδι. Το πιο ευχάριστο πράγμα ήταν ότι το παιδί ήταν χαρούμενο και αγωνιζόταν, για να καταφέρει να νικήσει το παιχνίδι, αλλά στην πραγματικότητα αγωνιζόταν για την ελευθερία του αλλά δεν το ήξερε.



Επιπλέον, ένα τραγικό πράγμα είναι πως οι Γερμανοί έπιασαν τους Εβραίους την ημέρα των γενεθλίων του παιδιού κι εκείνο πίστευε πως όλο αυτό ήταν δώρο γενεθλίων, όπως του είχε πει ο πατέρας του. Πέρασαν αρκετές μέρες και το παιδί κρυβόταν, για να μην το πιάσουν και το οδηγήσουν στο θάλαμο αερίων όπου πήγαιναν τους Εβραίους, για να τους σκοτώσουν. Ακόμα, ενθουσιάστηκα που ο πατέρας βρήκε έναν γνωστό του από την προηγούμενη δουλειά του, όταν ήταν σερβιτόρος σε ένα εστιατόριο. Με τον γνωστό του αυτόν έλεγαν γρίφους και προσπαθούσαν μαζί να τους λύσουν. Ο γνωστός του αυτός ήταν Γερμανός γιατρός εκεί και του πρότεινε να μη δουλεύει κουβαλώντας βαριά πράγματα αλλά να είναι σερβιτόρος. Με το παιδί του πέρασε πολλές περιπέτειες και η πιο μεγάλη είναι που έπιασαν το παιδί και το είχαν με τα υπόλοιπα σε άθλιες συνθήκες.

Το πιο τραγικό και στενόχωρο από όλα είναι που τον πατέρα σε μια προσπάθεια να δει τη γυναίκα του, που ήταν στο άλλο στρατόπεδο, τον βρήκαν και τον σκότωσαν πυροβολώντας τον. Σε αυτό το σημείο ξαφνιάστηκα και πληγώθηκα. Πριν σκοτωθεί ο πατέρας είχε κρύψει τον γιο του καλά σε ένα ντουλάπι και του είπε να βγει μόνο όταν δεν ακούει κανέναν και υπάρχει ησυχία, αν εκείνος δεν ξαναερχόταν. Τελικά δεν ξαναήρθε και τότε πληγώθηκα βαθιά. Ακόμη ο γνωστός του πατέρα του ζήτησε βοήθεια για έναν γρίφο που δεν μπορούσε να λύσει και δεν τον έλυσε ποτέ.



Τότε στεναχωρήθηκα. Επιπρόσθετα, ένιωσα ικανοποίηση που το παιδί τήρησε τα λόγια του πατέρα και βγήκε όταν δεν άκουγε κανέναν και υπήρχε ησυχία. Τη στιγμή εκείνη είχαν μπει οι Αμερικανοί και απελευθέρωσαν τους Εβραίους. Ενθουσιάστηκα πάλι που το παιδί όταν βγήκε είδε ένα τανκ και το πέρασε για το βραβείο νίκης όπως του είχε πει ο πατέρας του. Ο οδηγός του τανκ τον ανέβασε πάνω και αργότερα το παιδί βρήκε τη μητέρα του που ήταν ζωντανή. Ένιωσα πραγματική ευτυχία που βρέθηκαν, όμως ο πατέρας και ο θείος είχαν σκοτωθεί μια μέρα πριν. Αυτό με στεναχώρησε. Το παιδί στο τέλος ήταν χαρούμενο που θα επέστρεφαν σπίτι αλλά δεν ήξερε πως ο πατέρας του και ο θείος του είχαν πεθάνει.

Οι σκέψεις μου ήταν το πώς άντεχαν να ζουν οι άνθρωποι τότε και γιατί τους φέρονταν με τέτοιο τρόπο και τι θα γινόταν στη συνέχεια.



Μου έκανε εντύπωση ο σκληρός τρόπος που φέρονταν οι Γερμανοί στους Εβραίους, γιατί ήταν απογοητευτικό. Ακόμα μου έκανε εντύπωση που το παιδί πίστευε πως όλο αυτό ήταν παιχνίδι ενώ στην πραγματικότητα ήταν αιχμάλωτοι. Δεν πίστευα πως αν κάποιος άνθρωπος έκανε λάθος τους σκότωναν, αυτό ήταν τραγικό. Ακόμα με εντυπωσίασε ο αγώνας που έκανε ο πατέρας για να μην πάθει τίποτα ο γιος του και για να μην καταλάβει τίποτα. Μία άλλη εντύπωση που μου δημιουργήθηκε είναι ότι στα αλήθεια οι άνθρωποι αυτοί πάλευαν για ένα μόνο πράγμα, την ελευθερία τους. Επιπλέον ξαφνιαστήκα που ο πατέρας προτίμησε να πάει να δει τη γυναίκα του μεταμφιεσμένος σε γυναίκα, παρόλο που ήξερε πως μπορεί να πέθαινε που τελικά έτσι έγινε. Πιστεύω πως ο πατέρας είχε τρομερή αυτοπεποίθηση και ήταν σίγουρος για όλα και αγωνιζόταν για την ελευθερία του. Ακόμα που έκανε εντύπωση που ο πατέρας σκοτώθηκε για έναν τέτοιο λόγο, δεν το περίμενα. Αυτό που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση ήταν που το παιδί άκουσε τον πατέρα και βγήκε όταν άκουσε ησυχία και δεν άκουγε κανέναν και τότε εμφανίστηκε το τανκ και το παιδί κατάλαβε πως νίκησε αυτός και ο πατέρας του που δεν ήξερε τι είχε απογίνει. Αλλά το καλό και το εντυπωσιακό είναι που κατάφερε το παιδί να σωθεί. Αυτή την ταινία άξιζε να τη δεις, καθώς ήταν εκπληκτική προκαλώντας συγκίνηση και πολλά συναισθήματα και σκέψεις.

Λυδία Ανδριανάκου, Α2